



FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 15 Ročník XVII

2. srpna 2020

*Nikdo nejl toto tělo,
napsal svatý Augustin,
aniž by je předtím neadoroval.*

Milí farníci!

Jak krásně zní v uších přání pana Prymuly, že „máme žít normálně“! A pan Babiš nechce bránit ekonomice! A máme díky koruně levnou dovolenou v Chorvatsku! No nezní to báječně? No jo, ale jak se žije „normálně“? Každý má jinou „normu“, jiné hodnoty a priority. Evropská unie odmítla finančně podpořit šest polských měst, která se označila za „zóny bez LGBT“ nebo zakázaly kampaně podporující práva párů stejného pohlaví. Informovala o tom agentura AP s odvoláním na mluvčího Evropské komise. Podle polského ministra spravedlnosti Zbigniewa Ziobra je tento krok Bruselu neopodstatněný a protiprávní. Norma?

V době, kdy se v Evropě a USA řeší problematika provozování otroctví bělochy v minulých stoletích, tak v nedaleké Africe i dnes stále dochází k zotročování Afričanů jinými Afričany, jak upozorňuje ve vysílání veřejnoprávní televize BBC Arabic ve Velké Británii lidskoprávní aktivistka Marjam Bint al Šejk z Mauretánie. Odhaduje se, že v samotné Mauretánii je mezi 140 000 až 600 000 lidí uvržených do otroctví, a nejhorší skutečností je, že mauretánská vláda svým přístupem chrání spíše otrokáře než jejich oběti. Jak v rozhovoru říká samotná Marjam: „Trpíme otroctvím a rasismem zároveň. To je naše realita. Kasta Beydanes, která netvoří více než 10 % Mauretánců, ovládá Mauritánii, její ekonomiku a její obyvatele. Každý, kdo promluví, je považován za zločince, jehož přirozené místo je ve vězení. Není tomu tak dávno, kdy byl kdokoli, kdo promluvil, zabit. Norma“

A tak můžeme pokračovat. Jen na našem malém českém dvorečku najdeme mnoho norem. Zvláště je normou nemluvit o víře a Bohu. Co je normou křesťana? Kristus! Co to znamená? Úcta! A již tomu říkáme adorace – uctívání ve svatyni srdce. Jedině společnou i soukromou adorací Eucharistie = Krista, se dnešní křesťané mohou vrátit k normě, kterou je Kristus, Beránek a Král!

Přeji požehnané léto a odvalu žít podle křesťanské Normy...

†! Pater Petr

Putování mladých s duchovní tematikou

Ve dnech 11. – 17. července jsme se ve skupině osmi mladých lidí vypravili na putování s duchovní tematikou. Jeho téma znělo Vnitřní svoboda – Síla víry, naděje a lásky. V krásné přírodě Jestřebích hor jsme rozjímalí knihu stejného názvu od francouzského autora Jacquese Philippa, která nabízí velmi pěkný a jednoduše popsaný návod k dosažení niterné svobody člověka skrze přijetí (sebe, druhých i okolností), vnímání přítomného okamžiku atd. V sobotu 11. 7. nás očekávala dlouhá cesta autem až do Trutnova, kde nás ve farnosti Trutnov – Horní Staré město přivítal místní duchovní správce, otec Teodor M. Pajak, MSF. Na trutnovské faře jsme našli velmi příjemnou základnu a výchozí bod našeho putování. V neděli jsme se účastnili mše svaté s místními farníky. Po ní jsme se popovezli vlakem do Náchoda a vyrazili na pěší putování. Naš den na putování začínal modlitbou ranních chval, pokračoval snídaní, balením stanů a putováním. V průběhu dopoledne jsme se na příhodném místě zastavili na přečtení úryvku z knihy a následnou diskusi. Kniha nás všechny zaujala, proto byla diskuse občas poněkud delší. Po čtení pokračoval pochod až do oběda. Oběd byl následován putováním (pro lepší trávení :) Druhé denní povídání se uskutečňovalo na večerním tábořišti. Den pak končil modlitbou nešpor. Letošní putování by se dalo nazvat nejen duchovním, ale také historickým. Měli jsme totiž to potěšení, že naše trasa kopírovala linii vojenského opevnění československého státu budovaného v letech 1935 – 1938. Zde na Trutnovsku se navíc, částečně i díky svému rozestavěnému stavu v době Mnichovské dohody, objekty zachovaly ve velmi dobrém stavu. Návštěvy přístupných objektů lehkého opevnění (takzvaných řopíků), pěchotních srubů i dělostřeleckých tvrzí Stachelberg a Skutina obrátily naši pozornost od svobody vnitřní také ke svobodě vnější. Velmi příjemné bylo téměř po celou dobu pochodu i počasí. Pán nám posílal převážně slunečné či mírně zatažené dny, až o poslední večeri venku nás poněkud osprchoval deštěm; vaření v pláštěnce v lijáku je dobrodružná záležitost. Poslední den také přšelo, ale to už nám příliš nevadilo, jelikož z trasy zbýval již jen krátký úsek. Bylo to krásné a obohacující putování. Bohu díky za nádherné společenství i krajinu. Díky i všem, kdo se za zdar našeho putování modlili.

Jarka, Petr a Mája Blažkovi a Honza Novotný

Obnova pravé povahy společenství ve svaté oběti

(Peter Kwasniewski Ph.D.,

americký filosof, teolog, publicista a odborník na liturgickou hudbu)

Ve svém dřívějším článku „Mše svatá: Boha nelze ničím oslavit víc“ jsem vysvětloval, že mše nepředstavuje obětování Krista, jako by byl od nás izolován; znamená také obětování Kristových údů, jež s ním jsou spojeny ve víře a lásce. Jinými slovy, jako libě vonící oběť se tu Otci nabízí, slovy svatého Augustina, „celý Kristus“ – hlava i údy, církve se svým Pánem. Mše představuje obětování mé

duše a těla, tvé duše a těla i všech věrných spolu s Velekněžovou obětí, předkládanou v podobě chleba a vína. Tyto tradiční pravdy, hojně probírané církevními otci a středověkými scholastiky, tvoří základ správného chápání společenské povahy mše, pravdy, jejíž důležitost nám zvláštními a překvapivými způsoby objasnily právě uplynulé měsíce poznamenané pandemií. Ano, není pochyb o tom, že **mše svatá je v zásadě vertikální akt teocentrického uctívání a božské oběti.** **V rámci tohoto aktu je však obsažen také horizontální rozměr: obecenství katolíků s Pánem a spolu navzájem.** Tuto pravdu nám často přibližují poznámky v misálech vytvořených v první polovině dvacátého století, jako je můj oblíbený St. Andrew's Daily Missal z roku 1948. Jak se tato zásadní pravda zamlžila? V druhé polovině dvacátého století došlo k tomu, že na první místo byla postavena mše svatá jako pokrm, k němuž jsou „všichni vítáni“ a jako příležitost ke společenskému styku; společenská povaha mše svaté, jak ji nádherně popisují sv. Augustin, sv. Dionýsius, sv. Tomáš Akvinský a další, byla vyložena nově – nebo spíš zjednodušeně –, v sociologickém, horizontálním, sekulárně demokratickém smyslu, a **liturgie tak byla zredukována, v tom nejhorším případě až na pouhou společenskou událost.** Předseda nejvyššího soudu Roberts v nedávném rozhodnutí Nejvyššího soudu Spojených států amerických přirovnal chození do kostela k „sekulárním setkáním, včetně přednášek, koncertů, promítání filmů, divácky atraktivních sportů a divadelních představení“. Nehoráznost, samozřejmě, ale svým způsobem jeho pohledu rozumím. Jestliže však na mši svatou začneme pohlížet takto horizontálně, logicky tím vyvstává nezbytnost přistoupit a přijmout svátost oltářní; pokud jsme se sešli kvůli pokrmu, proč ho nesníst? Bylo by nezdvořilé sedět na farním pikniku a nejíst, zatímco se naši bližní pustili do jídla. To, co z ontologického hlediska stojí na prvním místě – konkrétně, že Kristus je rukama kněží předkládán Bohu jako jediná pravá a libá bohoslužba; že mše svatá je smírná a prosebná oběť, jejímž prostřednictvím nám jsou odpuštěny hříchy a získáváme Boží požehnání; že tím, jak se spojíme ve víře a lásce, napomáháme především uctívání Beránka (tedy našemu uctívání Beránka a také jeho uctívání určenému za nás věčnému Bohu) – bylo zapomenuto, a tak toto vakuum spěchá zaplnit jídlo a naše účast na něm. Má toto převrácení správného řádu, které nejenže v minulém půlstoletí katastrofálně postihlo duchovní život mnohých katolíků, ale navíc teď vedlo k přemíře minimálně velmi problematických postupů, jak slavit mši svatou v době koronavirových opatření, nějaké řešení? Samozřejmě. Za prvé a zcela jednoduše může ke správnému pochopení liturgie výrazně pomoci tradiční latinská mše svatá, v níž má jednoznačnou prioritu **Oběť kříže**, s důrazem na uctívání Boha pro něho samého. V tradiční latinské mši svaté je jasně zřejmé, že naše účast na eucharistii znamená vstup do něčeho zaměřeného na Boha, co přetéká na nás, aby nás to pozvedlo k Bohu.

Za druhé, obnova eucharistické adorace: Papež Benedikt XVI. o období bezprostředně po Druhém vatikánském koncilu napsal: „Některí byli dokonce toho mínění, že adorace nejsvětější svátosti jako taková je něco překonaného, protože Pán se v podobě eucharistického chleba přijímá a ne že se na něj jen dívá. Ale to, že se

tento chléb nepožívá jako nějaké obyčejné jídlo a že „přijímat“ Pána v eucharistii od nás vyžaduje všechny dimenze naší existence.“ Když týž papež vysvětloval, proč je tento projev zbožnosti při obnově liturgického života církve a modlitebního života jednotlivců tak důležitý, řekl „**Ba existuje vnitřní souvislost mezi slavením eucharistie a adorací. Mše svatá je totiž sama o sobě největší úkon adorace církve; ‚Nikdo nejí toto tělo,‘ píše sv. Augustin, ‚aniž by je předtím neadoroval.‘ Adorace mimo mše svaté prodlužuje a zintenzivňuje to, co se událo při liturgické slavnosti a umožňuje pravé a hluboké přijetí Krista.**“ Při jiné příležitosti Benedikt XVI. navázal: „Podstatný způsob bytí s Bohem je eucharistická adorace... Pán nám v jednom svém podobenství vypráví o pokladu ukrytém v poli; kdo jej nalezne, prodá všechno, co má, aby mohl koupit to pole, protože poklad, který je tam ukrytý, převyšuje každou jinou hodnotu. Skrytý poklad, dobro nad každé jiné dobro, je království Boží – je Ježíš sám, Král osobně. Ve Svaté Hostii je přítomen pravý poklad, který je nám stále dostupný. Pouze v adoraci této jeho přítomnosti se učíme přijímat jej správně – učíme se sdílet, učíme se zevnitř slavit Eucharistii... Milujme bytí s Pánem!

Abychom mohli milovat bytí s Pánem, musíme nejprve věřit, že eucharistie je Pán; poté reagujeme oddanou zbožností, náležitou posvátnou bází a úctou; toužíme být s ním jedno a zřikáme se všech překážek, které by tomuto spojení mohly bránit. Jeden z Žalmů praví: „Otevři svá ústa, naplním je.“ (Ž 81,11) **Eucharistická adorace nás vyzývá, abychom naplno otevřeli oči své víry; otvírá dokořán ústa naší touhy a připravuje nás na to, až nás naplní nesmírnost samotného Boha.** Představuje zaručený způsob, jak se naše účast na mši i celý náš život mohou stát ve všech ohledech plodnějšími. Svatý Petr ve své první epistoletě osvětluje podstatu křesťanského života: „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.“ (1Pt 2,5) Všeobecným křesťanským povoláním je vždy sám sebe – všechno, co člověk má, i všechno, čím je – předkládat Bohu, Otci skrze Syna v Duchu svatém. Oltářní oběť je střed, z něhož vychází moc a pravá podoba tohoto křesťanského kněžského sebeobětování.

(RC Monitor, ročník XVII., číslo 15)

Zprávy a oznámení

Mimořádná bohoslužba

V sobotu 8. 8. bude kvůli nedělní poutní mši na Třemšíně sloužena večerní mše s nedělní platností v 18 hod. v městském kostele pro ty, kdo již na horu Třemšín nevyjdou.

Poutní mše sv.

V neděli 9. 8. zveme na regionální pouť na Třemšíně, mše sv. začne v 10,30 hod.

V sobotu 15. 8. bude poutní bohoslužba ve Vacíkově ve 14,00 hod.

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 3. do 16. srpna 2020				
		Starý Rožmitál		Hvoždany	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	3. 8.		---			
Úterý	4. 8.		---			
Středa	5. 8.		18,00 růženec			
Čtvrtek	6. 8.				17,00 růženec	
Pátek	7. 8.		1. pátek 18,00 růženec			
Sobota	8. 8.		18,00 Za rodiče Trčkovy, Poláků, Stanických a děti <i>mše sv. s nedělní platností</i>			
Neděle	9. 8.	Svátek Proměnění Páně (6. 8.) 10,30 poutní mše svatá na Třemšíně <i>Po mši sv. divadlo Víti Marčíka ml.</i>		mše sv. není	b. sl. není	
Pondělí	10. 8.		---			
Úterý	11. 8.		---			
Středa	12. 8.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			
Čtvrtek	13. 8.				17,00 mše sv.	
Pátek	14. 8.		17,00 svátost smíření 18,00 volná intence			
Sobota	15. 8.					Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 14,00 poutní mše sv. <i>Vacíkov</i>
Neděle	16. 8.	20. neděle v mezidobí 8,30 Za Josefa Částku a syna <i>Po mši sv. farní kavárna</i>		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	



Fotografie z putování mladých s duchovní tematikou

Ve dnech 11. – 17. července jsme se ve skupině osmi mladých lidí vypravili na putování s duchovní tematikou. Jeho téma znělo Vnitřní svoboda – Síla víry, naděje a lásky. Návštěvy přístupných objektů lehkého opevnění (takzvaných řopíků), pěchotních srubů i dělostřeleckých tvrzí Stachelberg a Skutina obrátily naši pozornost od svobody vnitřní také ke svobodě vnější.

